

TOP

NR. 7 • 1965 • KRONER 1.85

POP

● ● ● ● ● i dette nummer
THE ANIMALS - MELVIS - HANNE
BANDITTERNE - og et kæmpebillede af

● THE BYRDS ●

TOP POP

Redaktion, annoncer og ekspedition:
Linnesgade 25, København K.
Telefon Minerva 1650
Udgiver: Jørgen Lademann
Redaktør: Carl W. Bærentzen
(ansvarshavende overfor presseloven)
Tryk: Fr. Martin, Christiansfeld
Løssalgpris pr. nummer: kr. 1,85
Top-pop udgives af forlaget Skrifola a/s
i samarbejde med månedsbladet Vi
unge/Film-journalen og udkommer den
15. i hver måned

DONOVAN aktivitet

Donovan er ikke blot et alsidigt talent, men også en flittig ung mand, der ikke giver sig tid til at sidde ret længe ved noget Storkespringvand, hvor han i verden så kommer. Han skriver digte, han synger sange, han deltager i fredsmarcher, han filmer og han optræder i TV. Og nu har han lavet sin egen TV-film, som han ikke har givet navn endnu. Men vennerne »Copsn Robbers« er med. I oktober optrådte han gratis i Croydon Fairfield Hall ved en »ban-the-bomb«-koncert...

Donovan kan være bitter i sin bedømmelse af os mennesker og vore følelser. Som når han siger: - Hadet er det største her i livet! Det burde være anderledes. Folk elsker at hade. De burde hade det ...!

FORSIDEN:

I flere biografer planlægger man her til vinter et

ELVIS FESTIVAL

Vi hilser denne glimrende idé meget velkommen ...

THE LOLLIPOPS I FINLAND

The Lollipops har haft alle tiders tourne i Finland her i efteråret - med optræden blandt andet i Helsingfors og Tammerfors. Det sidste sted måtte de flygte ud af byen - så populære blev de. Og i Helsingfors måtte deres optræden flere gange afbrydes. Sådan trak det op til panik. Pigerne var så vilde, at Lollipopperne måtte smugles ud efter koncerterne - og hjem til hotellet, hvor de boede. I Helsingfors blev deres bil engang brudt op af begejstrede fans, der ville sikre sig souvenirs.

Da det store finske blad »Hufvudstadsbladet« rapporterede om denne hændelse, »jubled« det: - »Vi kan også!« Et andet blad kaldte de unge danskere for »en smuk buket af en vildvoksen flora«.

Foto: ARNIL

THE KINKS fremtids planer

Også The Kinks har været i Finland på deres Norden-færd nu i dette efterår. Og vor finske kollega var meget imponeret over, at de fik 8000 kroner pr. aften i Åbo, Lahti og Helsingfors. Han fik for resten spurgte vor ven Ray (Davies) om, hvad The Kinks ventede sig af fremtiden, når de ikke længere sang og spillede.

- Music, svarede Ray alvorligt.

BEATLES REKORD

Nu kan man også blive verdensmester i Beatles-dyrkning! The Beatles har i hvert fald anerkendt to australske skolepiger - 14-årige Jennie Begbie og 15-årige Wendy Carter - som indehaveresker i fællesskab af verdensrekorden i Beatlesmani. De to skolepiger har i alt 22.000 Beatles-fotografier. Og tilsammen har de skrevet 4.613 sider breve til Liverpool-gruppen.

VIL SELV KAN SELV - sådan er CLARK

The Dave Clark Five: Mike Smith, Rick Huxley, Clark, Lenny Davidson og Denis Payton - hvad går prins Philip og tænker på?

Snart skal vi i Danmark se en film, der efter udenlandsk sigende kan konkurrere i ungdommelig livsglæde og i frihed for traditionerne med Dick Lester's Beatles-film. Det er »Having A Wild Weekend« med The Dave Clark Five i de alt-dominerende hovedroller.

Mens vi venter, er der Clark-kvintettens nyeste plader på Columbia at lytte til. Deres store nummer for tiden hedder »Catch Us If You Can« - fang os, hvo der kan.

For Dave Clark er netop ikke så let at fange. Ikke blot nægter drengene i denne gruppe at indordne sig under de sædvanlige beat-krav (der er en tenorsax med i spillet). De har også gjort oprør mod manager-tyranniet - og er sluppet godt fra det.

Dave Clark, der i lighed med sine medmusikanter, er mørkhåret, rimelig korthåret og ganske køn på en traditionel måde, er ellers i alle måder utraditionel. Han er født i Tottenham den 15. december 1942 - og begyndte sin voksne livsvej som teknisk tegner på en motorcyklefabrik.

Det mere Clark mere at smutte ud til Londons filmstu-

dier - på en lånt motorcykle - og optræde som statist. Ret snart kom han fast på statistlisterne og fik også nu og da replikker.

Da Beatles-filmene fik succes, var der hurtigt filmfolk, der fandt ud af, at Clark ikke skulle optræde alene, men have den gruppe med sig, han i mellemtiden havde dannet.

Før deres egen »Having A Wild Weekend« har The Dave Clark Five været med i filmene »Rag Doll« og »Pit of Darkness«. Gruppens turneer i USA har været overordentlig succesrige.

Og de har stadig ingen anden manager end Dave Clark selv. Han er til gengæld en god forhandler for de fems vegne - og han indgår aldrig på noget kompromis, når det drejer sig om arbejdstider for gruppen - og navnlig ikke om de numre, de vil indspille.

Det var Dave Clark, der sidste år opfandt en dans, han kaldte The Philip Blues - fordi den efterlignede Hertugen af Edinburghs tænksomme måde at vandre omkring med hænderne på ryggen. Clark fik for resten et venligt anerkendende brev fra prinsgemalen i den anledning.

- skæg på vej

The Clidows, der hele sommeren har holdt pigtrådsbravalla i Valhalla på Dyrehavsbakken, har indspillet en ny plade. »Don't Ask Me« - (hedder den altså). Med et lille rendez-vous på bagsiden (»Our Little Rendez-vous«). De er forøvrigt begyndt at lægge sig skæg til. Et par af gutterne har haft det stående siden september, hvor de medvirkede i radioens udsendelse fra parkdansene i Enghaven. Skægget er begyndelsen til folkemusikken, der - som bekendt - også er på vej og truer med at krasse pigtråden ud i kulissen til vinter...

Det gælder jo om at være med på noderne, moderne og skægstubbene.

John Kjærgård fra The Clidows retter skægget til.

så kommer de

THE ANIMALS

Se dem - hør dem -

» PALLE GAMMELMARK & IL BANDITOS «

Der findes også en popverden udenfor København - filmed en konkurrence-dygtig. Orkestret her er fra Faxe-Ladeplads. Læs mere om det på næste side...

CY AND MAIA

Et nyt charmerende par, der har specialiseret sig i folkemusik, har set dagens lys i København.

Det hele begyndte som så ofte før med en tilfældighed – stedet: Et sommerhus i Kikhavn i Nordsjælland, hvor begge var inviteret til middag hos fælles venner. De kendte ikke hinanden på det tidspunkt. Tilfældet: Efterårssolens sidste stråler gjorde, at Cy fik lyst til at underholde selskabet med sange til eget guitarakkompagnement. Hans impulsive musikglæde fik Maia til at istemme, og et medlem af »Folk Club of Denmark« bad dem derefter straks om at optræde i klubben. Denne ene optræden blev til mange engagementer, og efter begejstringen, de skabte, besluttede de sig til at optræde fast som par.

Overalt vinder de publikum med deres åbenbare talent og ungdommelige charme, samt deres store alsidighed. Deres stil er international og deres sange er meget iørefaldende, melodiske og aldrig pågående og vulgære i stilen.

IL BANDITOS

Il Banditos indledte deres karriere så usandsynligt et sted som i Dalby Menighedshus, hvor de spillede på præstens opfordring. Det er altså ikke rigtige banditter, der her får besøg af den tyske sangerinde og TV-pige Marianne Thomsen samt af en frisør, der giver en enkelt bandito kam til sit hår. Gruppen bliver i det hele taget meget forkælet. Dens manager insisterer altid på, at den indkvarteres på de bedste hoteller under tournee, og at al transport foregår i limousiner.

Kan manager-leddet springes over?

I beat-musikkens letbevægelige verden slår der nok så ofte gnister ud fra sammenstød mellem musikere og deres managers. Gør disse managers for lidt arbejde for for store procenter? Eller gør de slet ikke noget arbejde, således at deres klientel går direkte i glemmebogen?

Beat-grupperne brummer. Beat-klubberne er ligeglade, de vil bare høre talent på tribunen. Det er muligt, der findes managers, der misbruger deres stilling. Men »Il Banditos« fra Faxe Ladeplads er enige om, at deres manager i hvert fald hører til de mere usædvanlige.

»Il Banditos« lader deres forretninger bestyre af hr. Hans Haudens, der kan lide beat-musik og beat-musikere næsten lige så meget, som han kan lide at optræde med de forskellige playboy-sym-

HOS BANDITTERNE GÅR DET ÆRLIGT TIL

Beat-gruppen har sit eget musikalske særpræg, men der slår også en ivrig manager bag IL BANDITOS succes

bolere som for eksempel en Alfa Romeo sportsvogn og tøj fra luksusskræder Brioni i Rom.

Disse smukke sager har Haudens ikke købt for penge, der rettelig skulle være tilgæet hans kære banditter. Med banditterne handler han ærligt – han tager sine 25 pct. – men han yder også noget til gengæld.

Hans Haudens har private penge nok, men han er forretningsmand af instinkt og talent, og han handler godt med, hvad han kan lide. Og han kan lide »pigtråd« – navnlig som den rulles ud af Il Banditos.

Foruden at skaffe sine protegee gode engagementer indenlands og løfter udenlands fra, har Haudens også skaffet de fem unge musikere deres første grammofon-

kontrakt – med Rhapsody Records under Corona Film.

Il Banditos består i øvrigt af to sæt brødre samt rytme-guitaristen Morten Jensen, der er født den 10. august 1950 og gruppens næstungste medlem. Yngst er single-guitaristen Ole Duelund, født 30. maj 1951. Hans bror Peter Duelund, der spiller trommer, er født den 1. februar 1948.

Med henblik på fremtidige fan-clubs, der måtte opstå med Il Banditos som genstand skal også det andet brødrepar facts opregnes: Gert Gammelmark, født 15. februar 1948, spiller single og synger, mens hans lillebror, Palle Gammelmark mest spiller basguitar.

Andre grupper under Hans Haudens omfatter The Vanguard, The Zorros, Les Colateurs, The Beads, The Starfighters og The Chaps. Det er den sidste gruppe, Ole »Lilleper« Neumann er medlem af.

Men foreløbig synes Il Banditos at føre i staldens løb, og det bliver nok svært at stjæle deres position. Trods deres navn spiller de nemlig rent, og deres manager kører rent trav. Dertil er drenene så charmerende, at de simpelt hen ikke kan undgå at vinde.

Det nyopdagede pige-pigtrådsorkester »The Ceethas«, som varmede op til »Kinks«-koncerten i KB-Hallen, begyndte først at spille sammen for ganske kort tid siden. Orkestret består af fire piger: **Kiri Henninge, Marianne Wrona**, (også kaldet Mor Erna), **Hanne Mattsson** og **nette Kjeldsen**.

Det hele startede med to af pigerne: Kiri, Marianne og en tredje pige, som også hedder Marianne. De tre begyndte at spille sammen, men da de en dag for i totterne på hinanden, besluttede Kiri og Marianne W. sig til at finde to piger, der var interesserede i at være med. De ringede rundt til forskellige musikskoler, og fandt endelig hvad de søgte. To piger, som også havde søgt efter nogen at spille med.

Derefter gik det slag i slag. Pigerne begyndte at øve på fuld kraft, og fandt på navnet Ceethas.

Kiri, 18 år – er leder af orkestret. Hun er som klippet ud af tidens ungdom – mørkhåret og med Beatles-frisure, går helst klædt i sømandsbukser og stor sweaters og er naturlig og ligetil. Hun spiller på trommer. Hun har det meste af sit unge liv rejst rundt med sin mor og far, som indtil for få år siden har optrådt i mange lande som artister. Om dagen er hun kontoraspirant, og om aftenen øver hun hjemme med de andre.

Marianne, 17 år – synger i orkestret og spiller singleguitar. Hun er høj og mørk ligesom Kiri. Hun går helst klædt i cowboybukser, og er en fornuftig ung pige. Hun drømmer ikke om en fremtid indenfor musikken. Hun vil nemlig gerne være børneforsorgspædagog. Marianne er meget musikalsk, og foruden guitaren spiller hun både orgel – klaver og mundharmonika.

Hanne, 17 år – drømmer om at drive det med musikken til noget stort. Hun spiller singleguitar, hader mandfolk og lægger absolut ikke skjul på det!!! Hendes store ønske er at blive millionese – og smide penge ud til højre og venstre. Til daglig er hun kontorelev, og om aftenen øver hun flittigt på sin guitar sammen med de andre.

Anette, der er basguitarist i orkestret, er nok en 17-årig pige med fremtidsdrømme. Hun håber på snarest muligt at få kørekort. Hendes største ønske er nemlig at få en stor »Plymouth«. Anettes yndlingsorkester er »The Beatles«.

Pigerne har tilsammen købt for 5000 kroner instrumenter. Pengene håber de snart at få ind igen ved koncerter og – forhåbentlig – grammofonindspilninger.

Men ...

De fire smilende piger før deres debut. Fra venstre: Marianne – Anette – Kiri – Hanne.

Piger træd varsomt

Thi pigtråden stikker
- og det kan gøre
meget ondt når
den for alvor river ...

Det er ikke slet så let at hamre sig gennem pigtråds-muren i dag. Der skal meget til. Der stilles store krav. Det har mange optimistiske grupper allerede måttet sande.

Vi hørte Ceetha-pigerne spille i KB-Hallen. De har noget i sig som er værd at bygge på. Men der er endnu langt til million-drømmene. Hvis vi må komme med et godt råd, så – kære piger: Bliv endnu et stykke tid hjemme i dagligstuen. Lær flere noder og kast jer ikke ud på dybt vand, hvor I ikke kan bunde. For bølgene går højt. Og slår hårdt ...

The Byrds – ikke at forveksle med The Birds. Det er leder-fuglen, der bærer briller.

MANERERNE ER GODE NOK

Så skulle alle i dette efterår komme til at lide af »Byrdmania«. Dette håbede i hvert fald CBS, der lancerede den bragende succes »Mr. Tambourine Man« med **The Byrds**.

Nogen mani bliver den amerikanske kvintet nok alligevel ikke. De fem unge californiere demonstrerede under et besøg i England gode manerer og en masse musikalitet, men vel næppe den originalitet, der skal til for at sikre sig den virkelige og langvarige berømmelse.

The Byrds' særlige kup er i øvrigt dette: beat er nu beat, men folk singing er også på mode, og så tager man en melodi og en tekst af folkesangeren **Bob Dylan**, hvorefter succesen skulle være hjemme.

Det var succesen altså også for de fem »fugle«, der ikke har nogen forklaring på, hvorfor de har valgt at hedde »The Byrds«. Deres leder er **Jim McQuinn**, og de andre fire hedder **Gene Clark, Mike Clark, David Crosby** og **Chris Hillman**.

Der findes i England i forvejen en beat-gruppe, der kalder sig The Birds, og som hævder, at de amerikanske Byrds smykker sig med lånte fjer. De har endda prøvet at få spørgsmålet afgjort ved retten. Det har næppe skadet publicityen for hverken det ene eller det andet af ensembleterne, men det skal ikke være nogen hemmelighed, at The Byrds foreløbig fører, hvad den musikalske originalitet angår.

Vel kort

Der forhandles på livet løs om en kort engelsk tourné med **The Beatles** i december. Hvor de skal spille i London er ikke endelig afgjort. Antagelig vælger man Royal Albert Hall (7000 pladser) eller Empire Pool i Wembley (10.000 pladser) ...

De engelske popsangerinder slider tilsyneladende hårdt på sig selv. Først var **Dusty Springfield** syg. Så blev **Marianne Faithfull** syg under en koncert (hvorefter lægerne konstaterede, at hun var gravid). Nu har **Sandie Shaw** måttet lægge sig og afløse en række koncerter, hun skulle have medvirket i først på vinteren ...

Hvem er det? - Sådan spurgte de strenge amerikanske indvandringsmyndigheder, da den engelske gruppe **Ivy League** søgte om indrejse- og arbejdstilladelse for 14 dage. Så blev toureen aflyst. Samme dag forelå ugens amerikanske best-seller-liste med **The Ivy League** blandt de mest solgte.

Bergs Forlag har udsendt Beatle **John Lennon's** bog, **Af mig selv**, i dansk oversættelse ved **Erik Thygesen**. En ikke helt almindelig bog. Festlig og våset i en stor blanding. Men fuld af sprudlende humør ...

Amerikanerne synes åbenbart, at **Herman Hermits** slet ikke er til at stå for. Nu har gruppen, for anden gang i løbet af to måneder, været i USA. De har optrådt ved fem store koncerter, medvirket i et NBC-TV-show, samtidig med at de har færdiggjort deres andel i Hollywood-filmen »There Is No Place Like Space» ...

Under en lynrejse til Los Angeles har **The Animals** indspillet en ny single i MGM-studierne. Det har givet anledning til rygter om, at Animals fremover kun vil indspille plader i USA. - Nonsens, kommenterer sologuitaristen **Hilton Valentine** ...

Netop som vi skulle til at slutte redaktionen af TOP-POP kom telegram fra Amerika: At **Sonny** havde fået lægeforbud om at optræde i mindst tre uger. Overanstrengelse. Det betyder et alvorligt afbæk for succes-magerne **Sonny & Cher**, som foruden de efterhånden mange plader, som hasteudsendes for at følge publikums stigende krav, også har planer om at indspille film og rejse på en omfattende Europa-tourné ...

Michael Chaplin har pludselig fået vind i sejlene. Han er netop blevet engageret af Rank-organisationen til at spille gadekunstner i selskabets nye film »The Sandwich Man». Det er hans tredje filmrolle i løbet af få måneder ...

Jerry (Pacemaker) Marsden blev gift med sin fan-club-sekretær, **Pauline Behan**, i Liverpool den 11. oktober. Den sidste ungkarl i gruppen har således måttet kapitulere ...

Fra Vi-Unge, som udkommer den 1. december, kan vi afsløre, at månedens ønskebillede er af - **The Beatles**.

Tommy Petersen, 1. mand i gruppen **Matadorerne** har betroet os, at en af de morsomste opgaver, han hidtil har løst var at skrive melodier og arrangere for »udvidet orkester» i anledning af Holstebro-pigen **Hannes** pladedebut ...

Den svenske gruppe, **Hep Stars** er blevet bestjålet. En biltyv er forsvundet med gruppens Cadillac ...

Under **Rolling Stones'** koncerttourné i Tyskland er det kommet til en heftig diskussion mellem manager **Eric Easton** og manager **Andrew Oldham** om, hvem af d' herrer som egentlig er gruppens manager ...

MELVIS AND HIS GENTLEMEN
Læs mere om dem på næste side ...

Melvis bragte pigtråden til Danmark. Og blev piftet ud. Læs her om den uforfærdede Melvis, som på trods af hårde knubs stadig forsøger sig med noget helt nyt-og spændende...

Orkestrets trommeslager, **Preben Devantier**, startede også ved den traditionelle jazz, og dengang gik han og hans orkesterkammerater og grinede af Rock-Melvis. Det gjorde han lige indtil Melvis en dag spurgte ham, om han ikke ville være med i hans rockorkester. Det betød pludselig noget med professionelle arrangementer. Så det ville Preben meget gerne. Han blev hurtig glad for rock'en og var med

Manden bag det hele er naturligvis Melvis, alias **Ivan Haagensen**, han som i 1959 ved det gigantiske rock-stævne på Bellahøj blev udråbt til Danmarks rock-konge. Siden den dag har Melvis haft mange orkestre, som f. eks. **Melvis Rockband**, **Melvis and his Gentlemen-rock'ers**, **Melvis Showband**, **Melvis Stor Combo**. Men navnet Melvis er gået igen. Og så har han endda fundet det i et Anders And blad.

Måske er han mere heldig denne gang ...

ET MØDE MED SONNY AND CHER

På et punkt kniber det dog med altid at kunne bevare smilet og det lykkelige glimt i øjnene:

- Vi ville ønske, at personalet på hoteller og restauranter ville akceptere os - og vores tøj. Vi har store vanskeligheder i U.S.A. Og når vi er i London, bliver der meldt fuldt hus, når vi viser os på et hotel. Er vi ude med nogle venner, er det temmelig pinligt, at vi bliver vist bort fra restauranterne på grund af vores påklædning ...

Vi mødte Sonny and Cher i et fjersynsstudie i London.

Sonny, 24 år gammel, har langt hår, brune øjne - og et varmt smil. Hans forældre er italienske.

Cher, hans kone - er en fængslende skønhed, der er i besiddelse af en meget speciel stil. Hun har langt sort hår, har tyrkisk, armensk, cherokee-indiansk og amerikansk blod i årerne. Hun bærer ringe på sine pegefingre. Hun er en vanskelig, elegant og talende ung pige på 19 år. Hun løb hjemmefra og rejste til Mexico for at blive gift med Sonny. Hun var dengang kun 17 år.

Sammen har de skabt sensationer på 10 måneder. I England havde de ikke mindre end fire numre i Top Twenty - en rekord som vil blive svær at slå.

De kom til London, netop som »I Got You Babe« (som Sonny har skrevet) nåede toppen på hitlisterne. Det var en skøn tid for dem.

Fra popglad ungdom overalt i England, Frankrig, Belgien, Holland, Sverige, Norge og Tyskland strømmede det ind med breve fra begejstrede ukendte, der havde hørt sangen over Radio Luxembourg. Og hjemme fra U.S.A. kom et eksprestelegram med nyheden, at melodien samme uge var strøget til tops i Amerika.

I de sidste to år har deres påklædning måske været en større sensation, end nogen af de sensationer, de har skabt på plade.

Sonny fortalte: - Folk tror, vi er snavsede, fordi vores tøj er særpræget, og derfor vil vi gerne sige, at vi tager bad to-tre gange daglig. Jeg tror, Rolling Stones har været ude for det samme.

Til at begynde med blev deres tøj tegnet af en smart modedame. Det var mærkelige klude. Chers bukser, skrånede f. eks. ud for nederen, og var overbroderede med blomster, striber og prikker. Eller hendes kjoler, en slags ventekjoler med masser af flæser og

blonder. Og eskimomoccasiner på fødderne. Vi talte tøj med Sonny.

Pelse er kølige, svarede han. Jeg har altid pels på. Folk er vel nok primitive. Lad mig se! Denne uge har nogen sagt: Er du en dreng? - Er du en pige? - Du er måske en eneboer? - Hej, Mr. dyretæmmer! Hvor er der cirkus henne? En gammel dame slog mig på skulderen og sagde: Unge mand, De er jo vanvittig.

Vi er ikke tossede, brød Cher ind i samtalen. - Tøj er morsomt. Jeg har aldrig haft noget tøj mere end to år.

Hvordan er jeres succes skabt?

Vi prøver at præsentere de unge mennesker, som de vil præsenteres, siger Sonny: - Unge mennesker vil behandles som voksne, og have den samme betydning.

Vi er ofte gået hen ad en gade, og har haft den sødeste flok børn i hælene på os. Vi er standset op og har talt med dem. Vi ville ønske, vi kunne få tid til at svare på alle de vidunderlige spørgsmål, som vi har fået rundt om fra hele verden.

Sonny & Cher fortæller, at den næste sang skal handle om alle deres glade minder. Sonny skal skrive både tekst og melodi - og den skal være klar, når vi tager på tur gennem hele England til november. Vi vil nemlig gerne åbne tøjforretninger rundt om i England og andre steder i verden, så vi kan sælge netop den type tøj, som vi bedst kan lide. Vi vil kalde den første butik for »Sonny and Cher's shop«, og hvis det bliver en succes, vil vi købe andre, som skal hedde »Sonny's shop«, specielt for unge mænd, og »Cher's shop«, som skal sælge specielt tøj for unge piger. S. og C. kunne godt tænke sig at medvirke i en film. - Men det skal ikke være en af de sædvanlige dumme film, som bliver lavet nu om dage, siger Cher. Og hun fortsætter: - Vi ønsker at lave en lykkelig film. For vi er lykkelige mennesker ...

HANNE

fra Holstebro - et helt nyt navn indenfor dansk Top Pop.
Hende skal vi nok komme til at høre meget mere til - og om

STROL Motor

PETER BELL

Desværre er det kun et sommerjob, men jeg glæder mig allerede til næste sæson...

»I'll Go Crazy«

NALLE

FYNS BLIDE PROBY

En sømand gik i land - for at synge. Ikke om blonde Svendborg-piger, men knaldhård beat-rytme...

Se, der var ingen, der ku' li' ham - kokken - om bord i det svenske piratskib. En møgskude...

Besætningen var en sær blanding af portugisere, hollændere, tre nordmænd og nogle fra andre nationaliteter. Og så mig. **Ronald Sørensen**. Nalle også kaldet her i Odense og opland. Det gik hårdt til om bord. Kaptajnen vidste, at praktisk talt alle var utilfredse, men - som rolig svensker - søgte han at gyde olie på oprørte vande.

Men så var der altså det med kokken. Han var upopulær. Det havde længe trukket op til et bråvallaslag. Og det kom.

Egentlig havde jeg ondt af kokken bagefter. Det skete, mens jeg var på vagt. En eller anden kom løbende efter skipperen. Kokken var slået til invalid. Brækket benene...

Da vi kom til australsk havn, fik jeg chancen - og rømmede. Min søfartsbog hentede jeg et halvt år senere på konsulatet. Kaptajnen havde selv afleveret det. Han krævede mig ikke til ansvar for denne uregelmaterede landgang. Han kendte til det, når skandinaviske søfolk var dumme nok til at lade sig forhyre på hans skib...

- Hvad har det med sangen at gøre, Nalle...

- Ikke andet, end at det var på grund af min sang, at jeg fik lejlighed til at rømme fra svenskeren. Under en landgang, mens vi lå og lossede i en af pladserne omkring Sidney, traf jeg en aften sammen med en fyr, der havde en guitar. Da jeg selv havde sunget lidt hjemmefra, kom vi på talefod med det samme. Vi enedes om at tage et sted ud i den anden ende af byen, hvor nogle af min nye vens bekendte øvede med deres pigtrådsorkester. Jeg blev opfordret til at synge, og det må åbenbart have lydt nogenlunde, for jeg fik opfordring til at slutte mig til gruppen som fast sanger. Og da jeg et par timer senere kom om bord på »piraten«, var det kun for at stuve køjesækken - og forsvinde ubemærket...

- I det forfængelige håb at spinde australsk guld...

- Jeg klarede mig i hvert fald det års tid, det hele varede. Jeg kom i hvert fald ikke til at skylde noget menneske - noget. Da hjemve'en for alvor var som en sviende smerte, fik jeg hyre på en norsk nordmand fra Norge, som stampede sig over Det indiske hav til den Persiske Golf, via Suez og Middelhavet gennem Kanalen - hjem til Odense.

Så havde jeg også fået nok af søen...

- Det har stadig intet med vor nye hjemlige tribunehelt Nalle, at gøre...

- Så må vi tage fat på en helt anden historie. Helt til dengang jeg gik i Langelandsgades børnehaven sammen med en flinker fyr, der hed **Johnny Reimar**. Vi sang begge - og ofte sammen - som helt små. Men så skiltes vore veje, indtil vi i 1958 eller var det 1959 igen mødtes. Kortvarigt, men meget hyggeligt. Så hyggeligt, at det var hos Johnny, jeg her i efteråret fik lejlighed til at indsynges min første plade sammen med **Les Amis** her fra Odense...

Lun og rund og glad, sådan traf vi Nalle i hans hjem i Odense.

- Pladeselskabet skriver bl. a., at Nalle er Odenses - og Skandinaviens - svar på **Tom Jones**, **P. J. Proby**, **Little Richard** med flere. Er det næstvist at korrigere og sige: Et blidt svar på Jones, Proby og Richard...

- Jeg synes da ellers nok selv, der er strøm på alle kanaler, når vi slippes løs. Les Amis og jeg. Jeg har altid godt kunnet lide disse store pop-navne. Og **Fats Domino** forresten også. Sidst er jeg begyndt at interessere mig for **James Brown**. Men efterhånden som gruppen og jeg bliver endnu mere fortrolige med hinanden, kan jeg øse af flere kraftreserver. Stol bare på det.

- Er det ikke lidt dristigt at starte med noget helt nyt på et tidspunkt, hvor pigtrådsmusikken er udsat for mere kritisk vurdering end hidtil...

- Selvfølgelig kan det lade sig gøre, selv i en svær tid. For vi vil være en specialgruppe i den hårde, konstante stil. Her på Fyn, hvor vi begyndte, har vi fået en vældig fin modtagelse - synes vi selv. Og både i København og rundt om i Jylland venter nye tilbud. Jeg synes, det er sjovt at være med til at banke et Odense-orkester op blandt vore bedste...

- Har debutpladen og de foreløbige engagementer kastet så meget af sig, at...

- Jeg har i hvert fald ikke tabt mig. Mine 110 kilo sidder solidt og fast. Noget andet er, at jeg - kun et par og tyve år - ikke kan holde ud at sidde stille på en bæk i Eventyrhaven hele dagen og se på ænderne i Odense Å. Jeg må bruge kræfterne. Derfor snupper jeg engang imellem nogle timer på min gamle arbejdsplads. Slagteriet. Her kan jeg i ro og mag prøve at finde ud af, hvilke nye numre gruppen og jeg skal gå igang med.

Altså ham James Brown, er jeg helt vild med...

Hvis du gerne vil have forklaringen på, hvorfor Nalle klatrer rundt på hustagene i det gamle H. C. Andersenske Odense, så kan vi her afsløre, at svaret kommer i næste nummer af Top-Pop...

Komplet tåbeligt

Skal ballademagerne have lov til at ødelægge mulighederne for os andre til at komme til at høre vore idoler spille og synge?

Arhus-Hallens daglige ledelse havde man ved redaktionens slutning endnu ikke taget endelig bestemmelse om, hvorvidt man ville følge Tivolis Koncertsals og Falkoner Centrets eksempel og sige nej til de pigtrådsarrangementer, hvor man på forhånd er klar over, at urostiftere kan benytte lejligheden til at skabe ballade.

Ved The Who-koncerten var det – som så ofte før – et slæng på 20-25 unge mennesker, der ødelagde hele arrangementet for alle kammeraterne, udtaler forretningsfører J. M. Simonsen, som har gennemført mange og forskelligartede programmer i Århus-hallen.

Nu bagefter kan jeg kun beklage, at min idé til at forhindre stormen på tribunen ikke blev gennemført. Jeg havde foreslået, at man havde udnyttet begrebet pigtrådsconcert derhen, at man ligefrem havde lagt en spiralrulle pigtråd langs tribunens forkant. Det kunne udmærket have været gennemført, uden at det havde virket provokerende. Jeg synes også, det var forkasteligt, at arrangørerne i reklamerne ligefrem slog på tromme for, at The Who var verdenskendt for sine ødelæggelser.

Hallens inspektør Madsen gjorde i den givne situation hvad han kunne for at slå koldt vand i blodet på de urolige. Over højtaleranlægget sagde han bl. a.: – Hør her, I unge mennesker. Vi har lavet dette arrangement for at I skulle få lejlighed til at glæde jer. For jeres egen skyld. Hold op med balladen. Gå roligt hjem. Hvis ikke, kan vi naturligvis ikke fortsætte med at lave den slags arrangementer for jer ...

Opfordringen blev kun mødt med piften i fingrene.

Stole blev ødelagt. Ruder knustes. Den masonitplade, der sidder foran jerntæppet, og som bruges til at vise film på, blev brugt som målskive for kasteskyts. Den lignede til sidst noget i retning af et pindsvin. På gulvet lå de sørgelige rester af det, der få øjeblikke forinden havde været scenens fortæppe. Flået i småstykker.

Og udenfor – på Raadhuspladsen og i Ryesgade – trængtes larmende og hujende unge, mens de løftede parkerede biler på tværs af kørebanen, så politiet til sidst måtte spærre for al kørende trafik.

Tag et billede fra det uroramte Athen, siger forretningsfører Simonsen – sådan så der ud i Århus straks efter, at vi havde stoppet The Who-koncerten.

Det er ikke så meget, hvad Århus-Hallen finder på med hensyn til fremtidige pigtrådsarrangementer. De skader, hallen blev påført, er trods alt mindre – omend komplet tåbelige, fordi der blev begået hærværk, som kun havde et formål: at ødelægge.

Men hvad siger Århus politi? Jeg tror nok ordensmagten fremover vil kræve gennemført omfattende sikkerhedsforanstaltninger før man påny giver tilladelser til den slags shows.

Alt sammen på grund af en håndfuld bøller og dårlige kammerater ...

NINAs MENING

I den nyåbnede pladepop på Strøget fandt vi Nina Olsen, Slangerupsgade 9, Hillerød, sammen med sin veninde Bente (Hedtoft). De var lige blevet konfirmeret og havde derfor fået en fridag. Vi fandt de 10 mest hørte plader frem, og her er Ninas kommentarer om dem:

WE HAVE GOTTA GET OUT OF THIS PLACE, Animals
Jo, den kan jeg godt lide ...

HELP, Beatles
Den skulle efter min mening stå som nr. 1 ...

I NEED YOU, Kinks
Alt for ensformig ...

DON'T HA HA, Rocking Ghosts
Den er nu ikke helt i top ...

MASHED POTATOES, Defenders
Jo, den er egentlig god, men jeg har hørt den så meget, så den er kedelig ...

HIT HOUSE SHAKE, Lions
Den er da hæderlig ...

BALD HEADED WOMAN, Who
Musikken er god, men absolut bedre med Hep Stars ...

LAST TIME, Rolling Stones
Jeg synes, den fortjener en 2. plads, selv med deres udseende i betragtning ...

WHAT'S NEW PUSSYCAT, Tom Jones
Ah, bestemt heller ikke dårlig ...

BUMBLE BEE, Searchers
Den er der ikke meget fut i ...

STORE GODE NAVNE PÅ VEJ HERTIL

Vi kan i denne forbindelse nævne, at der er overvejende sandsynlighed for, at følgende grupper kommer til landet i løbet af de kommende måneder:

Herman Hermits og The Hollies, Donovan, Sonny & Cher, The Animals, The Kinks – og The Rolling Stones.

-så er der kun
14 dage til næste

NÆSTE MAND I ILDEN

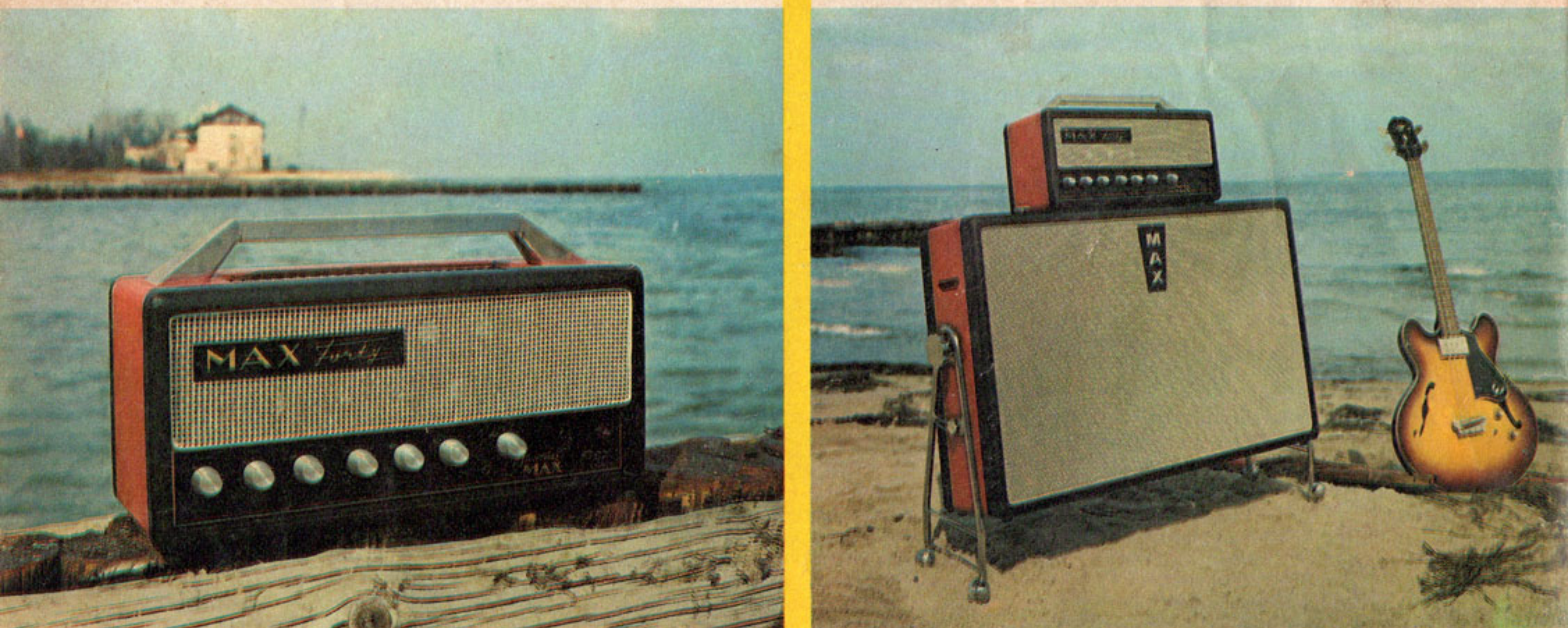
Eddie Carter – som i sin tid var med til at navngive Joe E. Carter Group, og som hidtil har spillet i Rhythm and Blues Ltd. – er nu selv begyndt som sanger i Carter Group. Årsagen til dette skyldes (som I jo nok ved), at den tidligere sanger – Poul Erik Beldal – holder op på grund af for stort arbejdspress.

Til daglig er Eddie automaler, men da han er på sin faders værksted, har han chance for at få fri en gang imellem. Så må man jo kun håbe for ham, at han kan klare det.

Det bliver i øvrigt en travl tid, han går i møde. Gruppen har nemlig fredag – lørdag og søndag besat resten af året.

**M
A
X**

*- et TOP
NAVN
i POP*

**Alle
toporkestre
bruger
nu kun**

**M
A
X**

*guitarforstærkere
basforstærkere
sanganlæg*

Lad Deres musikhandler demonstrere det for Dem
